

Ugens sagsbehandling

Denne mærkelige sag startede faktisk med, at Gentofte Kommune for et par år siden udskiftede de gamle kloakker i vores vej med nogle nye betonrør i kolossale dimensioner, hvilket sikkert er helt fint i disse ekstreme regntider.

Projektet var i flere måneder ret generende for områdets beboere og deres gæster. Vi var derfor glade, da grave- og rørlægningsarbejdet langt om længe havde passeret vores matrikel, så vejbelægningen kunne retableres.

Kæmpemæssige maskiner og lastvogne indtog vejen, og masser af varm asfalt (eller rettere: asfaltbeton) blev gavmildt fordelt og tromlet, ligesom asfalt-ramperne til vores indkørsler blev genetableret.

Vore gode naboer til venstre har en hjørnegrund og ejer en middelstor campingvogn, som de nogle gange i sommersæsonen hjemtager fra dens vinterhi hos en bondemand. Da det ikke er så smart at parkere det ret store skrummel ude i vejsiden, hvor den vil stå faretruende nær ved krydset med stor risiko for at blive påkørt, bliver den – med noget besvær – bugseret op over kantstenen og ind på et flisebelagt areal ved siden af deres dobbelte carport.

Da der nu var så utrolig meget asfalt, var det helt naturligt for naboerne at bede den flinke sjakformand om lige at gøre deres rampe et par meter

længere, så campingvognen nemt kunne køres ind på grunden. Den smule asfalt var ikke noget problem, så alle var glade.

Efter at udgravningerne havde fået lov til at sætte sig i et passende tidsrum, skulle vejen så i dette forår forsynes med det endelige slidlag. Igen blev vi invaderet af store maskiner og lastvogne med tonsvis af varm asfaltbeton til formålet.

Inden asfaltarbejdet blev påbegyndt, inspicerede en medarbejder fra Gentofte Kommunes vejmyndigheder forholdene. Han gik op og ned ad vejen med en spraydåse med hvid maling, hvormed han markerede placeringen og den tilladelige længde af ramperne til hver enkelt parcel.

Jeg overværede tilfældigvis en formiddag, hvor han med en hånlig hovedrysten beskar naboens forlængede rampe, så den kun lige netop dækkede indkørslen til den dobbelte carport.

Den 4. juni modtog vore naboer så et brev på tre sider, hvor afdelingen 'Teknik og Miljø' i en lidt arkadisk kancelistil opfordrer dem til at søge om dispensation vedr. den evt. tredje 'overkørsel' i forbindelse med det endelige slidlag og etablering af nye rampertil alle vejens huse. De indsender ansøgningen herom 9. juni.

Da belægningsarbejdet var afsluttet og nye ramper etableret, var der åbenbart sket det uheld, at entreprenøren ignorerede den kommunale afmærk-

ning og genetablerede den forlængede rampe hos naboerne. Vel at mærke uden at nogen havde bedt herom.

Det tog kommunen hele fire måneder at behandle ansøgningen om dispensation. Afgørelsen er dateret 9. oktober og er ligeledes af tre sider, hvorunder der henvises til en række §'er i Vejloven, Forvaltningsloven samt diverse lovbestemmelser. Alt sammen meget imponerende.

Det korte af det lange brev er, at man ifølge 'Regulativ for overkørsel og gående adgang til privat grund' kun må etablere maksimalt to 'overkørsler' til en ejendom "der har status som etfamiliebebyggelse".

Vejmyndigheden konkluderer, at hvis naboerne vil have tilladelse til den allerede etablerede rampe for campingvognen, må de fjerne rampen til den ene halvdel af den dobbelte carport og lukke adgangen

LOVLIGGØRELSE. Kommunen har netop fræset den alt for lange asfalt-rampe væk og er her formentlig i færd med at indhente yderligere instrukser pr. mobiltelefon i forbindelse med genetablering af vejbanen.

hertil "med fastnaglede elementer, så den ikke kan anvendes til bilende trafik", som der står.

Konklusionen lyder: "Vejmyndigheden har vurderet, at der ikke er særlige forhold som gør sig gældende ved deres ejendom, som kan give anledning til, at der kan opnås dispensation i henhold til regulativet, hvorved ønsket ikke kan imødekommes."

Den kommunale epistel giver dog en åbning: "Park og Vej vil gerne høre Deres bemærkninger til nedenstående inden den 6. november 2012 (understregningen er kommunens), jf. forvaltningslovens §§ 19 og 21, inden der træffes den endelige afgørelse". Desuden er vedlagt en klagevejledning, som krævet i Forvaltningsloven, og det bemærkes til slut, at "En eventuel klage til Vejdirektoratet har ikke opsættende virkning".

– Nå ja, det er åbenbart ikke en endelig afgørelse, vi har altså tid at løbe på indtil 6. november, før vi evt. klager, tænker naboerne. Rampen har jo ikke kostet kommunen en øre, og den generer ingen, så måske vil de gerne spare udgiften ved at fjerne den?

I uge 43 – 22.-28. oktober – er vore naboer på ferie i udlandet, så vi passer deres postkasse. Under udøvelse af dette hverv observerer jeg midt på ugen en kommunalarbejder med en asfaltmaskine i fuld gang med at fræse den ulovlige rampe væk.

– Men hovsa, den endelige afgørelse ville jo først falde den 6. november! Det står der i kommunens brev (oven i købet understreget), og vi nåede ikke engang at klage, siger de

forbavsede naboer, da de vender hjem fra Tyrkiet den 27. oktober og konstaterer, at rampen er væk.

Altså: Først er kommunens vejmyndighed hele tre måneder om at svare på simpel ansøgning. Derefter forsøger vejmyndigheden åbenbart at kompensere for denne sendrægtighed ved at fjerne rampen to uger før, klagefristen udløber, og deres afgørelse herom bliver 'endelig'.

Sagen om den ulovlige rampe i Vangede er ikke kommunens eller landets største problem. Men selv om lov er lov, og lov skal holdes, så skal jeg hilse og sige fra naboerne, at deres respekt for det kommunale vejbureaukrati lige nu kan ligge på et meget lille stykke asfalt. ■ Lynch